

eul_wid: exi-aa

Φίντυς ἡ Σπαρτιᾶτις · Phintys of Sparta

On Female Modesty

Ἀποσπάσματα

Period: Κλασική Classical
Dialect: Δωρική Doric (phi, frg)
Domain: Φιλοσοφία Philosophy
Format: Πραγματεία Treatise
Affiliation: Pythagorean

- 151 (17t) Περὶ γυναικὸς σωφροσύνας. Stob. 4.23.61 p. 588 He. (Mullach 2 p. 36) Φιντύος τᾶς Καλλικράτεος (= Kallikratidas? q.v.) θυγατρὸς Πυθαγορείας ἐκ τοῦ Περὶ γυναικὸς σωφροσύνας. Τὸ μὲν ὅλον ἀγαθὸν δεῖ ἡμεῖς καὶ κοσμίαν· ἄνευ γὰρ ἀρετᾶς οὐδέποκα γένοιτό τις τοιαύτα. ἐκάστα γὰρ ἀρετὰ περὶ ἕκαστον γινομένη τὸ αὐτὰς δεκτικὸν ἀποδίδωσι σπουδαῖον· ἃ μὲν τῶν ὀπτίλων τῶς ὀπτίλως, ἃ δὲ τᾶς ἀκοᾶς τὰν ἀκοάν, καὶ ἃ μὲν ἵππῳ τὸν ἵππον, ἃ δ' ἀνδρὸς τὸν ἄνδρα· οὕτω δὲ καὶ ἡ γυναικὸς τὰν γυναῖκα.
- 152 γυναικὸς δὲ μάλιστα ἀρετὰ σωφροσύνα· διὰ γὰρ ταύτας τὸν ἴδιον ἄνδρα καὶ τιμὴν καὶ ἀγαπῆν δυνασέεται. πολλοὶ μὲν ἴσως δοξάζοντι ὅτι οὐκ εὐάρμοστον γυναικὶ φιλοσοφεῖν, ὥσπερ οὐδ' ἵππευεν οὐδὲ δαμαγορέν· ἐγὼ δὲ τὰ μὲν τινα νομίζω ἀνδρὸς ἡμεῖς ἴδια, τὰ δὲ γυναικὸς, τὰ δὲ κοινὰ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς, τὰ δὲ μᾶλλον ἀνδρὸς ἢ γυναικὸς, τὰ δὲ μᾶλλον γυναικὸς ἢ ἀνδρὸς. ἴδια μὲν ἀνδρὸς τὸ στραταγὲν καὶ πολιτεύεσθαι καὶ δαμαγορέν, ἴδια δὲ γυναικὸς τὸ οἰκουρέν καὶ ἔνδον μένεν καὶ ἐκδέχεσθαι καὶ θεραπεύειν τὸν ἄνδρα. κοινὰ δὲ φαμί ἀνδρείαν καὶ δικαιοσύναν καὶ φρόνασιν· καὶ γὰρ τὰς τῷ σώματος ἀρετὰς ἔχεν πρέπον καὶ ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ καὶ τὰς ψυχᾶς ὁμοίως· καὶ ὥς ὑγιαίνειν τῷ σώματι ἀμφοτέροις ὠφέλιμον, οὕτως ὑγιαίνειν τῇ ψυχᾷ· σώματος δὲ ἡμεῖς ἀρετὰς ὑγίαν ἰσχύϊν εὐαίσθησιν κάλλος, τὰ δὲ μᾶλλον ἀνδρὶ καὶ ἄσκην καὶ ἔχεν οἰκεῖόν ἐντι, τὰ δὲ μᾶλλον γυναικὶ. ἀνδρότατα μὲν γὰρ καὶ φρόνασιν μᾶλλον ἀνδρὶ καὶ διὰ τὰν ἔξιν τοῦ σώματος καὶ διὰ τὰν δύναμιν τᾶς ψυχᾶς, σωφροσύναν δὲ γυναικὶ. διὸ δεῖ περὶ σωφροσύνας παιδευομένην γνωρίζεν, ἐκ πόσων τινῶν καὶ ποίων τοῦτο τὰγαθὸν τῇ γυναικὶ παραγίνεται. φαμί δὲ ἕκ πέντε τούτων· πρῶτον μὲν ἐκ τᾶς περὶ τὰν εὐνὰν ὁσιότατός τε καὶ εὐσεβείας· δεύτερον δὲ ἐκ τῷ κόσμῳ τῷ περὶ τὸ σῶμα· τρίτον ἡ δὲ τῶν ἐξόδων τῶν ἐκ τᾶς ἰδίας οἰκίας· τέταρτον δ' ἐκ τῷ μὴ χρεέσθαι τοῖς ὀργισμοῖς καὶ ματρωασμοῖς· πέμπτον δ' ἐν τῇ θυσίᾳ τῇ πρὸς τὸ θεῖον εὐλαβείᾳ ἡμεῖς καὶ μετρίαν. τούτων δὲ μέγιστον αἴτιον καὶ συνεκτικώτατον τᾶς σωφροσύνας τὸ περὶ τὰν εὐνὰν ἡμεῖς ἀδιάφθορον καὶ ἄμικτον θυραῖω ἀνδρὸς. πρῶτον μὲν γὰρ εἰς τοῦτο παρανομοῦσα ἀδικεῖ γενεθλίους θεοὺς, οἷκῳ καὶ συγγενείᾳ οὐ γνασίους ἐπικούρους ἀλλὰ νόθους παρεχομένα· ἀδικεῖ δὲ τοὺς φύσει θεοὺς, οὕσπερ ἐπομόσασα μετὰ τῶν αὐτᾶς πατέρων τε καὶ συγγενῶν συνελεύσεσθαι ἐπὶ κοινωνίᾳ βίῳ καὶ τέκνων γενέσει τῇ κατὰ νόμον· ἀδικεῖ δὲ καὶ τὰν αὐτᾶς πατρίδα, μὴ ἐμμένονσα τοῖς ἐνδιατεταγμένοις.

- 153 ἔπειτα ἐπὶ τούτοις ἀμβλακίσκεν, ἐφ' οἷς τὸ μέγιστον τῶν προστίμων ὥριστα θάνατος διὰ τὰν ὑπερβολὰν τοῦ ἀδικήματος, ἔκθεσμον καὶ ἀσυγγνωμονέστατον εἶμεν ἀδονᾶς ἔνεκεν ἀμαρτάνεν καὶ ὑβρίζει· ὕβριος δὲ πάσας πέρας ὄλεθρος. Stob. 4.23.61a p. 591 He. (Mullach 2 p. 36) Ἐν ταύτῳ. Κάκεϊνο δὲ χρή διαλογίζεσθαι, ὥς οὐδὲν καθάρσιον εὐρήσει τὰς ἀμπλακίας ταύτας ἄκος, ὥστε ὥς ἱερὰ θεῶν καὶ βωμῶς ποτερχομένην εἶμεν ἀγνάν καὶ θεοφιλάταν· ἐπὶ γὰρ ταῦτα τᾷ ἀδικίᾳ μάλιστα καὶ τὸ δαιμόνιον ἀσυγγνωμόνητον γίνεται. κάλλιστος δὲ κόσμος γυναικὸς ἐλευθέρας πρᾶτόν τε κῦδος τὸ διὰ τῶν αὐτᾶς τέκνων ἐπιμαρτύρασθαι τὰν σωφροσύναν τὰν ποτὶ τὸν ἄνδρα, αἵκα τὸν τύπον τὰς ὁμοιότατος ἐπιφέρωντι τῷ κατασπεύραντος αὐτὰ πατρός, καὶ περὶ μὲν εὐνᾶς οὕτως ἔχει· περὶ δὲ τοῦ κόσμου τοῦ περὶ τὸ σῶμα δοκεῖ μοι οὕτως, δεῖ λευχεύονα εἶναι καὶ ἀπλοικὰν καὶ ἀπερίσσευτον, ἐσσεῖται δὲ τοῦτο, αἵκα μὴ διαφανέεσσι μηδὲ διαποικίλοις μηδὲ ἀπὸ βόμβυκος ὑφασμένοις χρᾶται τοῖς περὶ τὸ σῶμα, ἀλλὰ μετρίοις καὶ λευκοχρωμάτοις· οὕτω γὰρ τὸ μᾶλλον κοσμεῖσθαι καὶ τρυφὴν καὶ καλλωπισμὸν φεύζεται, καὶ ζᾶλον οὐκ ἐμποιήσει μοχθηρὸν ταῖς ἄλλαις, χρυσὸν δὲ καὶ σμάραγδον ἀπλῶς μὴ περιτίθεσθαι· καὶ γὰρ πολυχρήματον καὶ ὑπεραφανίαν ἐμφαῖνον ποττὰς δαμοτικές, δεῖ δὲ τὰν εὐνομουμένην πόλιν, ὅταν αὐτὰν δι' ὅλας τεταγμένην, συμπαθέα τε καὶ ὁμοιόνομον εἶμεν, ἀπερύκεν δὲ καὶ δαμιοεργῶς ἐκ τᾶς πόλιος τῶς ἐργαζομένως τὰ τοιαῦτα. χρώματι δὲ φαιδρύνεσθαι τὰν ποτῶπα μὴ ἐπακτῶ καὶ ἀλλοτρίῳ, τῷ δ' οἰκῇ τῷ σώματος δι' αὐτῷ τῷ ὕδατος ἀπολουοέμεν, κοσμεν δὲ μᾶλλον αὐτὰν αἰσχύνει· καὶ γὰρ τὸν συμβιώντα καὶ αὐτὰν ἔντιμον παρέξεται. τὰς δὲ ἐξόδους ἐκ τᾶς οἰκίας ποιεῖσθαι τὰς γυναικας τὰς δαμοτελέας θυηπολούσας τῷ ἀρχαγέτῃ θεῷ τᾶς πόλιος ὑπὲρ αὐτᾶς καὶ τῷ ἀνδρὸς καὶ τῷ παντὸς οἴκῳ· ἔπειτα μήτε ὄρφνας ἀνισταμένας μήτε ἐσπέρας ἀλλὰ πλαθουούσας ἀγορᾶς καταφανέα γινομένην τὰν ἔξοδον ποιεῖσθαι θεωρίας ἔνεκά τινος ἢ ἀγορασμῷ οἰκῇ μετὰ θεραπαίνας μιᾶς ἢ καττὸ πλεῖστον δύο εὐκόσμως χειραγωγουμένην.
- 154 τὰς δὲ θυσίας λιτὰς παριστάμεν τοῖς θεοῖς καὶ καττὰν δύναμιν, ὀργιασμῶν δὲ καὶ ματρωασμῶν τῶν κατ' οἶκον ἀπέχεσθαι. καὶ γὰρ ὁ κοινὸς νόμος ἀπερύκει τὰς πόλιος ταῦ <τα> τὰς γυναικας ἐπιτελέν, καὶ ἄλλως καὶ ὅτι μέθας καὶ ἐκστάσις ψυχᾶς ἐπάγοντι ταῖς θρησκευσίαις αὗται· τὰν δ' οἰκοδέσποιναν καὶ προκαθεζομένην οἴκῳ δεῖ σῶφρονα καὶ ἀνέπαφον ποτὶ πάντα ἦμεν.